

*Sobota 7. srpna
Přesně 8 týdnů do plesu absolventů ♥*

—•—
ALY

NÁKUPNÍ CENTRUM VE FAIRWOOD CITY, 12:20
—•—

Čárka mezi ňadry koukající ze skandálně hlubokého výstřihu mého topu zvěstuje začátek operace Sex-appeal. Otáčím se stranou a upravuju si výstřih. Střídavě se hrbím a vypínám, jak mi to jen můj metr padesát dovolí, šiju sebou, ale vůbec to nepomáhá. Tři a půl roku skrývám své hrůzně disproporční poprsí, často kvůli tomu jdu až na hranici svých možností, ale dál už vás holky nebudu tajit.

Zhluboka se nadechuju a opakuju si svou novou mantru, moudrá slova, který jsem slyšela od Kary, když jsem jí tuhle proměnu odsouhlasila.

Pokud si chceš vybudovat novou image, musíš v sobě objevit skrytou divošku.

Koušu si dolní ret a oči tápou kabinkou po hromadách topů bez ramínek, minisukní, miniaturních šortek, push-upek a bikin, ze kterých jde strach, a já si kladu otázku za všechny prachy: *Mám v sobě vůbec takovou skrytou divošku?*

Setřesu ze sebe touhu popadnout své nadměrné triko z volejbalového soustředění, zavírám oči a pokouším se představit si reakci mužské části populace na holku, která na mě zírá v zrcadle – Alyssa Reedová verze 2.0. Z temnot vyvstávají obrysy přečpaného společenského sálu prázdninového kempu Cypress Lake. Na protější straně místnosti se mým směrem otáčí kluk s rozostřenými rysy v tváři a roztřepanými tmavými vlasy, jsem v šoku, když pochopím, že si mě *skutečně* poprvé všiml. Snaží se proklouznout skrze dav v sále, který v tu chvíli ztichne, pohybuje se pomalu, chce mě obejmout, zajet mi prsty do vlasů...

„Další várka!“

Srdce mi buší až v krku. Když se ohlédnou, střetávám se s Karinými oříškovými očima, která nakukují skrze žaluzie na dveřích a vyznačují až příliš velké nadšení. Do tváří mi stoupají návaly horka.

„Tahle várka obsahuje džíny a šortky, který využiješ příští týden na školním výletě, a taky tuny nejrůznějších šatů na zahajovací školní ples.“ Stojí na špičkách, detailně si prohlíží můj komplet a na tváři se jí objevuje souhlasný úsměv. „Seš kočka. Kdo by tomu věřil, že pod těma šerednejma pánskejma košilema a vytahanejma kalhotama se skrejevá takový sexy tělo.“

Zatvářím se otráveně a znovu si popotáhnu výstřih. Jako samozvaný módní guru fairfieldské akademie považuje Kara můj rozvolněný styl za osobní urážku a jako moje nejlepší přítelkyně pojala mou *proměnu* jako svou životní výzvu. Nevím, jestli to bylo mou urputnou vůlí nebo čirou tvrdohlavostí, ale za poslední tři roky se mi dařilo její posedlou touhu mě proměnit odvracet, nakonec jsem ale včera večer ve chvíli nepředstíraného zoufalství podlehla.

Pokud řeknu, že její nadšení se rovnalo radosti pětiletého dítěte v očekávání Štědrého večera, je to jen slabé vyjádření.

Ale jako by jí změna mého názoru na věc nestačila, pojistila si Kara svůj úspěch tím, že se dostavila už asi před hodinou, donutila mě jít do sprchy, potom do svého deathmobilu a cestou do nejmódnějšího obchoďáku ve městě se ještě stavila pro naši kamarádku Gabi, kterou vytáhla z postele. Překvapilo mě, že nejela až do Houstonu.

„Víš, že ty plandavý kalhoty jsou od Juicy Couture.“ Pravda, je to to nejstylovější, co momentálně moje garderoba nabízí, a stejně si myslím, že i to se počítá.

Podle toho, jak Kara nesouhlasně odfrkla, zjevně ne.

„Jasně, Aly, seš hotovej věšák na značkový oblečení.“ Pošle mi vzduchem pusou, otevře dveře a přes nejbližší přecpaný stojan přehodí asi šestery džíny a dvanáctery šaty. Načechrá si ofinu a pozorně zkoumá výběr zavěšených kousků. „Blbý, že Brandon dnes pracuje. Chlapskej názor by se opravdu hodil.“ Rychle hodí pohledem do rohu místnosti a dodá: „A taky nějaká pomoc, protože *někdo* tady nespolupracuje.“

Třetí z našeho věhlasného tria, která je rozvalená na ušmudlaném koberci, zvedne ruku a ukáže na Karu prostředníček.

„Jsem tady jako emoční podpora,“ říká suše Gabi. Uchopí načerveno nabarvený pramen svých dlouhých vlasů a pozorně studuje roztřepené konečky. „Kromě toho, stejně si nejsem jistá, jestli podporuju ten váš projekt Sexy výr.“

Vydechnu a vrátím se ke svým úvahám. Moje dvě nejlepší kamarádky nemůžou být víc odlišné, jak to dokazuje jejich přetahovaná plná emocí, do které jsem byla zatažená od chvíle, kdy jsme vyrazily do Forever 21. Víím, že Gabi si s oblékáním nemusí dělat starosti – střídá styly stejně jako někteří lidi sta-

tus na Facebooku. A zatímco můj běžný stav je, že jsem šťastná, když dokážu sladit džíny a triko, ona dokáže kombinovat všechno bez problémů. Černá gotika, rozevlátý hippie styl, kůže dominy, pohodové džíny... jí ladí všechno. To znamená, že to v ní vše z jiného, skrytého důvodu. A vzhledem k tomu, že Gabi znám, vím, že to nemusí být nic vážného.

„Je to operace Sex-appeal,“ objasňuju. „Sexy výr zní jako bych uměla jen vejrat.“ Přetáhnu si přes hlavu top bez ramínek a vklouznu do květovaných šatů s vrstvenou sukni a užívám si jemnost látky. S vytahanou bavlnou mého oblíbeného trika se to nedá srovnat, to je jasné. „A nemusíte mě podporovat v tom, co dělám – ale měly byste. Myslím, že po tom, co jsem strpěla všechny *vaše* plány s mou osobou, si to zasloužím.“

Než se Kara přestěhovala do Texasu, byly jsme s Gabi jenom dvojka, a byla to ona, kdo se choval *rezervovaněji*. Změna nastala, když od nich v sedmičce odešel táta a Gabi z toho vinila jenom mámu. A jakmile jednou přišla změna, tak *přišla změna*.

Její oči zvýrazněné tmavou linkou najdou v zrcadle ty moje a zamračí se. „Já jenom nechápu, proč tohle Kaře dovolíš. Zbytečně řešíš, co si myslí ostatní.“

Rukama se zaryju do neznámého materiálu. Její slova, ač pravdivá, se do mě zarávají úplně stejně. Zhluboka se nadechnu, naše pohledy se střetnou v zrcadle. Snažím se najít vysvětlení něčeho, co mi ještě stále uniká.

„Gab, nedělám to proto, abych se Kary konečně zbavila nebo abych jí zavřela pusou ohledně mého oblíkání. Dělán to pro sebe.“ Dívám se, jak jsem v těch šatech zvláště nastrojená. „Je to něco, co musím udělat já sama. Poslední tři roky jsem strávila s pocitem, jako bych svůj život sledovala jen zpovzdálí. Gab, nevykládej si to nějak špatně, jste skvělý kámošky, jde mi to

ve škole a moje rodina je taky úžasná, ale není to tak, že doba strávená na střední má představovat ty nejlepší roky života? Myslela jsem, že můj deník bude plnej fotek kluků a polibků a vzpomínek na randění. Ale nic takovýho se nestalo. Sbírám jenom trofeje z volejbalu a fotky z tréninkovejch soustředění a skupinový fota z holčičích party.“

Gabiino obočí se zachmuří. Nejsem překvapená, že mi nerozumí. Gabi nikdy nedá na to, co si o ní myslí ostatní. Ale ona ani nemusí, protože já se o to dokážu starat za nás obě. Nějakou dobu mě vcelku uspokojovalo, že jsem s klukama jenom kamarádila a sem tam mi věnovali úsměv na chodbách nebo mávli na pozdrav. Za poslední rok se to ale změnilo. Teď si přeju, aby mě ti stejní kluci začali vnímat jinak. Aby mě viděli jako někoho, s kým se chodí na rande. A včera večer, když jsem se balila na školní výlet, zase to staré známé pohodlné bavlněné oblečení, jsem si uvědomila, že čas na změnu nastal teď, nebo nikdy.

Ale přesvědčit o tom rebelku jako Gabi si žádá trochu umu.

Dělám si na temeni z dlouhých kaštanových vlasů drdol a rozhoduju se, že to zkusím humorem. „Kromě toho, dokážeš si představit někoho lepšího, kdo by mi mohl pomoci úspěšně realizovat tuhle *mission impossible* než dvě sexy divy, jako jste vy? Proměnit *tohle*...“ ukážu na svou maličkost a připadám si jako moderátor v opravdu potrhlý reality show, „... v sexy kočku?“ Abych zdokonalila efekt, zaútočím nasupěnou pózou a našpulenými rty.

Kara se hihňá, protože Gabi hlavou buší do vratké zdi. Nikdy v sobě nezadržovala pocity. Ani si nedělala starosti s *vybraným chováním*.

„Rozhodně nechci nikomu kazit radost,“ říká Gabi, zvedá hlavu a měří si mě káravým pohledem. „Víš, jak moc mě bolí,

že musím bejt ta, která ti řekne, že děláš blbost? Ale Aly, ty ses vždycky stranila všemu, co by tě odlišilo od davu – proto ti musím říct, co znamená bejt ‚sexy‘. Nese to s sebou poměrně hodně pozornosti.“

„Experimentovat v pubertě je prospěšný pro zdraví,“ přeruší ji Kara a zní při tom jako její matka, která pracuje na psychiatrii. „Mimo to, budu tady s ní, abych jí pomohla s tím testosteronovým šílením, který to určitě vyvolá. No tak, Gab, copak to nechápeš?“ Dá si ruku na srdce, skloní bradu a předstírá, že zadržuje pláč. „Naše malá Aly už vyrostla.“

„Tak teda dík,“ říkám a s předstíraným hněvem jí po hlavě házím svlečené triko.

Kara vyplázne jazyk a hodí triko zpátky. Skrčím se a uhnu. Než se mi podaří popadnout další kus oblečení, vyruší nás zvonění vycházející z její kabelky a ona vyjekne. S Gabi si vyměníme pohledy. Kara vyštrachá telefon, potřese rameny a záměrně tišším hlasem pronese: „Ahoj miláčku.“

„*Daniel*,“ naznačí ústy Gabi. Momentální objekt milostného zájmu. Jestli nám dostatečně nenapovědělo už Kařino vyjeknutí, sexy vrnivý tón jejího hlasu mluví za vše.

A protože můj osobní módní poradce je zaměstnaný jinou povinností, dřepnu si vedle Gabi a stisknu jí ruku. „Pochop mě, prosím. Potřebuju to.“

Chvíli si mě prohlíží, pak vzdychne. „Poslouchej, seš má nejlepší kamarádka. Ať se děje cokoli, jsem tu pro tebe. Jestli říkáš, že tohle je to, co chceš, tak to tak uděláme. I když já tomu vůbec nerozumím.“ Shrábne z podlahy triko a začne jej skládat, pak se zastaví, aby mi věnovala úsměv. „Hádám, že už mám sklápnout a raději bejt užitečná.“

S vděkem a obnoveným zápalem pro tuhle misi zase stojím

na nohou a svlékám se, připravená hodit na sebe jakoukoli hrůzu, kterou Kara pověsí na stojan. Vzhledem k záplavě barev v místnosti si připadám jako velikonoční kraslice a vůbec to nejsem já, to ale má být smyslem tohotohlehle všeho. Proměnit se. Obrátit život vzhůru nohama. V tuhle chvíli to určitě nemůže ublížit.

Můj pohled přistane na kousku, který visí úplně nahoře, sukně kraťoučká tak, že stěží skryje zadek, a oči mi málem vyletí z důlků.

To nemůže myslet vážně.

Kam by to asi sahalo na běžně vysoké postavě?

Přidržím na sobě pásek s kouskem látky a zírám na Karu, že se asi totálně zbláznila. Ta se ale soustředí na to, jak na prst namotat pramen svých nakrátko střižených hnědých vlasů, a nevěší si mě.

„To zní dobře. Budu tě čekat na šestou.“ Pauza. „Možná. Když bude tvůj šťastnej den.“ Zahihňá se v náznaku. „Dobře. Pa, láska.“ Kara zavěsí telefon a padne na dveře v předstíraných mdlobách. „Daniel je tááák sexy! Na letošní fotce z plesu absolventů mu to bude fakt slušet, nemyslíš?“

Pruh látky, který se tváří jako sukně, se snesl k zemi. „*Ples absolventů?*“ Všimám si tónu šílenství ve vlastním hlase a svírám rty k sobě, pak se zasměju a snažím se šílenství zklidnit. „To jako myslíš vážně? Nejsi to ty, kdo říkal, že libovolnej vztah, kterej trvá dýl než měsíc, je ztráta času, kdy by se dalo perfektně nezávazně randit? Ples absolventů, to je snad až za dva měsíce.“

Padesát šest dní přesně, ale kdo by to počítal?

Kara se sehne, aby zvedla sukni ze země, mírně pokrčí rameny, jako by o nic nešlo, a já se musím nutit, abych povolila

sevřené pěsti. Musím pamatovat na to, že ne každý se na tenhle ples soustředí stejně jako já. Beru si od ní sukni a raději opouštím téma, kterým jsem tajně posedlá, a zase se soustředím na náš společný plán.

Pěkně popořadě.

Vklouznu do sukně, která je přesně tak děsná, jak jsem si myslela, a pak si natáhnu bílý top bez rukávů, který mi k sukni vybrala Kara. K těm splétaným ramínkům si budu muset vzít podprsenku bez ramínek, ve které mám i po hodinách nošení pocit, že mi každou chvíli spadne k pasu. Nenápadně si rukou přejedu přes zadek – ujistím se, že ten pruh látky, který Kara pokládá za oblečení, jej zakrývá – srovnám si košíčky od podprsenky a pomalu vydechnu. V zrcadle se odrazí cizí holka, připadám si jako podvodnice. Je jasné, že to nebude tak snadné, jak jsem si původně myslela.

Pípne mi telefon, a tak se otočím ke Gabi, aby se koukla, kdo to je. Štrachá v mé kabelce a bručí: „Ten chaos je neuvěřitelný, horší než přečpaná hala vlakového nádraží.“

Nakloním se, abych si znova urovnala „svý holky“, a s úsměvem na tváři čekám, až mi Gabi přečte textovku. Totální nedostatek soukromí, to je vůbec jedna z nejlepších věcí na tom, když má člověk skvělé přítelkyně. O Gabi a Kaře vím úplně všechno a ony zase vědí všechna moje šťavnatá tajemství.

Teda, kdybych cokoli tak šťavnatého, co bych s nimi mohla sdílet, měla, určitě by byly první, kdo by se to dozvěděl.

„Zejtra u tebe, v půl šestý,“ čte Gabi monotónním hlasem. „Můžem zajít na něco k jídlu. Vyber si: La Cantina nebo Carmela’s.“ Předá mi telefon a já odepisuju: *Brandone, pamatuješ, co se stalo posledně, když jsme byli na jídle v L.C.? Rozhodně Carmela’s. Uvidíme se zejtra.*

„Zní to jako slibný rande.“

V otočce se srazím čelem s Gabi, která mi čte přes rameno. „Au!“ Gabi si srážky ani nevšimne a její doširoka rozevřené oči jsou plné očekávání. „Jo,“ brouknu. „Fakt slibný rande.“

Kara pokrčí rameny a já si třu kořen nosu a doufám, že se mi tím podaří zastavit nastupující bolest hlavy. „Holky, vážně. Brandonova strategie zní, chci se s tebou setkat a promluvit si. Trenér Connelly nás ukecal ke koučování juniorského volejbalového týmu ve sportovním klubu, do kterého nastoupily i naše sestry. Zdá se, že mý šílený schopnosti na hřišti společně s Brandonovou dosavadní zkušeností z trénování a vlastně i to, že si na trénování netroufám sama, z nás dělá perfektní a jedinou možnou volbu pro tento rok.“

Kara přimhouří oči. „A jak si myslíš, že na tvou novou image bude reagovat on?“

„Kdo, trenér Connelly?“ ptám se zcela nevinně. Kara se trpělivě pousměje a já zaúpím, protože ze sebe sundávám sukni s utaženým páskem. „Asi si ani nevšimne. Nebo mu to bude úplně jedno.“

Gabi nesouhlasně odfrkne. „Aly, uvědomuješ si, že Brandon je kluk, vidě?“

„Opravdu oblíbenej, opravdu skvělej kluk,“ dodá Kara a její hlas při tom zní divně.

Pozvednu hlavu, jednu nohu navlečenou do nohavice nových džínů. Můj pohled míří na mé dvě nejlepší přítelkyně, které se teď tváří velice podezřele, a snažím se narovnat. „Proč se na mě obě tak díváte?“

Kara založí ruce. „Ne, že bych nebyla nadšená, že seš konečně ochotná nechat si poradit, ale opravdu děláš tuhle změnu jen kvůli Brandonovi?“

Měla jsem to tušit.

Natahuju džíny nahoru přes své krátký nohy a v duchu spílám neschopnosti výrobců pochopit, že ženy s velkými zadky mohou mít taky štíhlejší pas. Nahlas řeknu: „Už po milionty, Brandon mě bere jako svou ségru.“ Což samozřejmě jenom podpoří Kařino tušení, takže rychle dodám: „Ne, že by na tom záleželo, stejně není můj typ. Jsme *kamarádi*.“

Koutkem Kařiných rtů to trhne, já vydechnu a přijímám frustrující prohru. Tohle téma už jsme probíraly tolikrát, že jsem raději měla mlčet a šetřit energii. Platonický kamarád mužského pohlaví, to je koncept, jaký Kara nedokáže pochopit, a věřte mi, už jsem se jí to snažila vysvětlit nespočetněkrát. Prostě jí nejde do hlavy, že o některých věcech se líp mluví s klukem a že s Brandonem není žádné téma tabu. Možná až na to, jak jsem se do něj před pár lety šíleně zamilovala, ale to už je hotový pravěk.

Gabi konečně sáhne po tílku, které nevypadá, jako by na něm šetřili látkou, a řekne: „Hele, pokud to nesouvisí s Brandonem a říkáš, že do něj nejseš zamilovaná, beru to. Věřím ti.“

„Díky,“ odpovídám a natahuju se po tílku. Alespoň jedna z nich vypadá, že chápe. Gabi ale nepustí stisk a přinutí mě zvednout pohled.

„Slibuju ti ale, že když takhle přijdeš v pondělí, to začíná kempování, a klukům budou lízt oči z důlků, *určitě* si toho všimne.“ Nasadí sladký úsměv. „A to ho určitě bude zajímat.“

Vytrhnu jí jemné bavlněné tílko z ruky, otočím se a vklouznu do něj. Čechrám si vlasy a zkoumám výsledek.

Bez ohledu na to, co si myslí, pochybuju, že se na mě Brandon vůbec kdy bude koukat jinak – ostatní ale ano. Ta milá a vtipná holka, co je „skvělá kámoška“ s každým klukem, je

pryč. Ta holka, na kterou si každý vzpomene, když si chce jen tak párkrát zastřílet na koš nebo když potřebuje vyslechnout, ale nikdy ji nepozve na rande, tak ta už tady není. Aly, která na mě kouká v zrcadle, má na sobě zbrusu nové oblečení, které odhaluje její tvary, a na tváři odhodlaný úsměv.

Bude to fungovat. Musí. Nedělám to kvůli Brandonovi ani kvůli Kaře ani kvůli nikomu jinému. Dělán to kvůli *sobě*. Od pondělka je v plánu kempování maturitních ročníků, tím začíná můj poslední rok na fairfieldské akademii. A tenhle rok se všechno změní.

Za dva měsíce, až budu na plese absolventů, vstoupí do ozářeného sálu úplně nová a vylepšená Alyssa Reedová. S novou image, novou pověstí a novým *klukem*.